

॥ सरस्वतीसूक्तम् ॥

(ऋग्वेद संहिता)

ॐ इयमददाद्रभसमृणच्युतं दिवोदासं वध्र्यश्रायं दाशुषे । या
शश्वन्तमाचखादावसं पणिं ता ते दात्राणि तविषा
सरस्वती ॥ १ ॥ इयं शुष्मेभिर्विसखा इवारुजत्सानुं गिरीणां
तविषेभिर्मुर्मिभिः । पारावतघ्नीमवंसे सुवृक्तिभिः सरस्वती मा
विवासेमधीतिभिः ॥ २ ॥ सरस्वति देवनिदो नि बरह्य प्रजां
विश्वस्य बृसंयस्य मायिनः । उत क्षितिभ्योऽवनीरविन्दो
विषमेभ्यो अस्रवो वाजिनीवति ॥ ३ ॥ प्रणो देवी सरस्वती
वाजेभिर्वाजिनीवती । धीनामवित्र्यंवतु ॥ ४ ॥

यस्त्वा देवि सरस्वत्युपब्रूते धने हिते । इन्द्रं न वृत्रतूर्ये ॥ ५ ॥
त्वं देवि सरस्वत्यवा वाजेषु वाजिनि । रदा पूषेवं नः सनिम् ॥ ६ ॥
उत स्या नः सरस्वती घोरा हिरण्यवर्तनिः । वृत्रघ्नी वंष्टि
सुष्टुतिम् ॥ ७ ॥ यस्या अनन्तो अहुतस्त्वेषश्चरिष्णुरर्णवः ।
अमश्चरति रोरुवत् ॥ ८ ॥

सा नो विश्वा अति द्विषः स्वसूरन्या ऋतावरी । अतन्नहेव
सूर्यः ॥ ९ ॥ उत नः प्रिया प्रियासुं सप्तस्वसा सुजुष्टा । सरस्वती
स्तोम्या भूत् ॥ १० ॥ आपपुषी पार्थिवान्युरु रजो अन्तरिक्षम् ।

सरस्वती निदस्यातु ॥ ११ ॥ त्रिषधस्थां सप्तधातुः पञ्च जाता
वर्धयन्ती । वाजेवाजे हव्याभूत् ॥ १२ ॥

प्र या मंहिम्ना महिनासु चेकिते द्युम्नेभिरन्या अपसामपस्तमा ।
रथं इव बृहती विभ्वने कृतोपस्तुत्यां चिकितुषा सरस्वती ॥ १३ ॥
सरस्वत्यभि नो नेषि वस्यो मापं स्फरीः पयसा मा न आ धक् ।
जुषस्वं नः सख्या वेश्यां च मा त्वत् क्षेत्राण्यरणानि गन्म ॥ १४ ॥